

บันทึก

เรื่อง การขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกัน

กระทรวงพาณิชย์ได้มีหนังสือ ที่ พณ.๐๕๐๖/๔๖๔๐ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๕ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ โดยมีข้อเท็จจริงว่า ในกรณีที่มีการยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกันตามมาตรา ๑๗ ถ้าเป็นการยื่นคำขอซ้ำกันก่อนประกาศคำขอจดทะเบียนของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตามมาตรา ๒๑ นายทะเบียนจะระงับการประกาศคำขอของทุกฝ่ายไว้และมีหนังสือแจ้งไปยังผู้ยื่นคำขอให้ตกลงกันเองหรือนำคดีไปสู่ศาล ถ้ามีการยื่นคำขอซ้ำกันภายหลังที่ประกาศคำขอของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตามมาตรา ๒๑ ไปแล้ว นายทะเบียนจะไม่ระงับการประกาศคำขอและจะมีหนังสือแจ้งให้คู่กรณีทำความตกลงกันหรือนำคดีไปสู่ศาล การปฏิบัติของนายทะเบียนดังกล่าวมาแล้วนั้น กรมทะเบียนการค้าเห็นว่ายังไม่ถูกต้อง โดยเห็นว่าในกรณีแรกนายทะเบียนควรประกาศคำขอต่อไปได้โดยไม่ต้องรอการแจ้งความจากคู่กรณีหรือรอผลคดี ส่วนกรณีหลังนายทะเบียนควรปฏิเสธคำขออันดับหลัง ดังนั้น จึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณา ๒ ประการ คือ

๑. นายทะเบียนจะประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ซ้ำกันในระหว่างที่รอการแจ้งความการตกลงหรือการนำคดีไปสู่ศาลหรือรอผลการฟ้องคดีได้หรือไม่ และถ้าประกาศได้ จะประกาศเฉพาะคำขอที่ยื่นเข้ามาเป็นอันดับแรกหรือประกาศคำขอของคู่กรณีทุกคำขอ

๒. ถ้ามีการยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกับคำขอที่ได้ประกาศไปแล้ว นายทะเบียนควรปฏิเสธการจดทะเบียนคำขอที่ยื่นมาซ้ำกัน หรือควรมีหนังสือแจ้งให้ผู้ขอทุกฝ่ายทำความตกลงกันหรือนำคดีไปสู่ศาล

ในปัญหาทั้งสองประการนี้ เจ้าหน้าที่ของกรมทะเบียนการค้ามีความเห็นดังนี้

สำหรับปัญหาประการที่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ของกรมทะเบียนการค้ามีความเห็นแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย คือ

ฝ่ายแรกมีความเห็นว่า คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่นายทะเบียนจะประกาศตามมาตรา ๒๑ ได้ ต้องเป็นคำขอที่ชอบจะรับจดทะเบียนได้ แต่คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ซ้ำกันที่นายทะเบียนแจ้งให้คู่กรณีทราบ และยังอยู่ในระหว่างรอการแจ้งความการตกลงหรือการนำคดีไปสู่ศาลหรือรอฟ้องผลคดีเป็นคำขอที่ยังรับจดทะเบียนไม่ได้ ดังนั้น เมื่อมีการขอจดทะเบียนซ้ำกัน นายทะเบียนต้องหยุดดำเนินการจดทะเบียนไว้ก่อน เว้นแต่จะเป็นการจดทะเบียนตามความตกลงของคู่กรณี หรือตามคำพิพากษาของศาล หรือจนกว่าไม่มีการแจ้งความให้ทราบถึงการตกลงหรือการนำคดีไปสู่ศาลภายในสามเดือนนับแต่วันที่นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งคู่กรณี

ฝ่ายที่สองมีความเห็นว่า ยังไม่อาจถือว่าคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตาม มาตรา ๑๗ เป็นคำขอที่ไม่ชอบจะรับจดทะเบียน ซึ่งนายทะเบียนไม่อาจประกาศตามมาตรา ๒๑ เพราะความตกลงของคู่กรณีหรือผลของการดำเนินคดีทางศาลเป็นเพียงเงื่อนไขที่ว่าจะรับจดทะเบียนคำขอรายใดเท่านั้น ลักษณะของคำขอที่นายทะเบียนจะรับจดทะเบียนได้หรือไม่ต้อง เป็นไปตามมาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๑๖ บทบัญญัติตามมาตรา ๑๗ ดีความได้ว่าใน ระหว่างที่รอการแจ้งความตกลงหรือรอนำผลคดี นายทะเบียนจะรับจดทะเบียนคำขอใดไม่ได้ แต่ อาจประกาศคำขอเหล่านั้นได้ เพราะการประกาศคำขอเป็นกระบวนการที่ต้องดำเนินการก่อนจด ทะเบียนซึ่งนายทะเบียนมีอำนาจประกาศได้ทุกคำขอ เมื่อยังไม่ทราบผลของการตกลงของคู่กรณี หรือผลคดีในศาล ต้องถือว่าผู้ขอทุกฝ่ายมีสิทธิขอจดทะเบียนเท่าเทียมกัน

ปัญหาประการที่สอง เจ้าหน้าที่กรมทะเบียนการค้ามีความเห็นแตกต่างกันเป็น สองฝ่าย คือ

ฝ่ายแรกมีความเห็นว่า กรณีเข้าข่ายตามมาตรา ๑๗ นายทะเบียนต้องมีหนังสือ แจ้งผู้ขอทั้งฝ่ายที่นายทะเบียนประกาศคำขอไปแล้วและฝ่ายที่ยื่นคำขอช้าเข้ามาในภายหลังให้ทำ ความตกลงกันหรือนำคดีไปสู่ศาล เพราะเป็นหน้าที่ของนายทะเบียนที่จะต้องปฏิบัติตามที่ กฎหมายกำหนดไว้

ฝ่ายที่สองมีความเห็นว่า กรณีไม่เข้าข่ายมาตรา ๑๗ นายทะเบียนควรปฏิเสธการ จดทะเบียนคำขอที่ยื่นช้ากับคำขอที่ได้ประกาศและไม่มีผู้คัดค้าน โดยถือว่าเครื่องหมายการค้าที่ ขอจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าที่เหมือนกันหรือคล้ายกับของผู้อื่นที่จดทะเบียนไว้แล้วตาม มาตรา ๑๖

เนื่องจากเจ้าหน้าที่ของกรมทะเบียนการค้ามีความเห็นในปัญหาดังกล่าวแตกต่าง กันเป็นสองฝ่าย และไม่อาจหาข้อยุติได้ กระทรวงพาณิชย์จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัย เพื่อเป็นแนวทางให้เจ้าหน้าที่ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) ได้พิจารณา ปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้ว มีความเห็นดังนี้

ปัญหาประการที่หนึ่งที่ว่า นายทะเบียนจะประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมาย การค้าที่ซ้ำกันในระหว่างที่รอการแจ้งความตกลงหรือการนำคดีไปสู่ศาลหรือรอผลการฟ้องคดี ได้หรือไม่ และถ้าประกาศได้ จะประกาศเฉพาะคำขอที่ยื่นเข้ามาเป็นอันดับแรกหรือประกาศคำขอ ของคู่กรณีทุกคำขอนั้น ที่ประชุมมีความเห็นแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย คือ

ฝ่ายที่หนึ่งมีความเห็นว่า กรณีที่มีการขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกันและ นายทะเบียนดำเนินการไปตามมาตรา ๑๗ นั้น ไม่เกี่ยวและไม่เป็นอุปสรรคกับการประกาศคำขอ จดทะเบียนตามมาตรา ๒๑ และไม่มีบทบัญญัติใดห้ามประกาศคำขอจดทะเบียนที่ขอซ้ำกัน ดังนั้น ในระหว่างรอการแจ้งความตกลงกันหรือนำคดีไปสู่ศาลหรือรอผลการฟ้องคดีนาย ทะเบียนจึงมีอำนาจประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ซ้ำกันได้ทุกคำขอและต้อง

ประกาศคำขอทุกคำขอ เพราะคำขอที่ซ้ำกันอาจได้รับการจดทะเบียนตามผลแห่งการตกลงกันหรือผลแห่งคดี

ฝ่ายที่สองมีความเห็นว่า เมื่อมีการขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกันตามมาตรา ๑๗ นายทะเบียนจะดำเนินการใด ๆ อันเป็นการรับจดทะเบียนต่อไปไม่ได้ ดังนั้น ในระหว่างรอการแจ้งความการตกลงหรือการนำคดีไปสู่ศาล นายทะเบียนจะประกาศคำขอไม่ว่ารายได้ยังมีได้

ปัญหาประการที่สองที่ว่า ถ้ามีการยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกับคำขอที่ได้ประกาศไปแล้ว นายทะเบียนควรปฏิเสธการจดทะเบียนคำขอที่ยื่นมาซ้ำกันหรือควรมีหนังสือบอกผู้ขอจดทะเบียนทุกฝ่ายให้ทำความตกลงกันหรือนำคดีไปสู่ศาลนั้นที่ประชุมมีความเห็นแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย คือ

ฝ่ายที่หนึ่งมีความเห็นว่า นายทะเบียนจะต้องมีหนังสือแจ้งไปยังผู้ขอทุกคนว่าขอซ้ำกัน ให้ตกลงกันเองหรือนำคดีไปสู่ศาลตามมาตรา ๑๗ จะปฏิเสธคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ยื่นภายหลังประกาศคำขอตามมาตรา ๒๑ ไม่ได้ เพราะคำขอที่ยื่นภายหลังอาจได้รับการจดทะเบียนตามผลแห่งการตกลงกันหรือผลแห่งคดี

ฝ่ายที่สองมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าฯ ได้แยกขั้นตอนการขอจดทะเบียนและการรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้คนละหมวดกัน จึงต้องดำเนินการไปตามลำดับของกระบวนการตามที่กฎหมายกำหนด การประกาศคำขอตามมาตรา ๒๑ นั้นเป็นการดำเนินการในขั้นตอนของการรับจดทะเบียน ดังนั้น นายทะเบียนจึงควรปฏิเสธคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ซ้ำกับคำขอที่ได้ประกาศไปแล้ว หากผู้ยื่นคำขอซ้ำประสงค์จะคัดค้านการจดทะเบียนตามคำขอที่ได้ประกาศไปแล้วก็อาจยื่นคำคัดค้านได้ตามมาตรา ๒๒

โดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) มีความเห็นในปัญหาดังกล่าวแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงอาศัยอำนาจตามระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการประชุมของกรรมการร่างกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๑๔ (๓)^๑ จัดให้มีการประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายเพื่อพิจารณาปัญหาดังกล่าว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมทะเบียนการค้า) แล้ว มีความเห็นดังนี้

^๑ ข้อ ๑๔ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาอาจพิจารณาจัดให้มีการประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายได้ในกรณีดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๓) ความเห็นของกรรมการร่างกฎหมายในคณะแตกต่างกันในสาระสำคัญแต่กรรมการร่างกฎหมายมิได้ขอให้มีการประชุมใหญ่ตามข้อ ๑๓ (๒)

๑.ล๑

๑.ล๑

ปัญหาประการที่หนึ่งที่ว่า นายทะเบียนจะประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ซ้ำกันในระหว่างรอการแจ้งความการตกลงหรือการนำคดีไปสู่ศาลหรือรอผลการฟ้องคดีได้หรือไม่ และถ้าประกาศได้ จะประกาศเฉพาะคำขอที่ยื่นเข้ามาเป็นอันดับแรกหรือประกาศคำขอของคู่กรณีทุกคำขอนั้น มีความเห็นว่า ในกรณีที่บุคคลหลายคนต่างอ้างว่าเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าอันเดียวกันหรือเกือบเหมือนกัน ใช้สำหรับสินค้าเดียวกันหรือชนิดเดียวกัน และต่างก็ขอจดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าด้วยกันนั้น มาตรา ๑๗^๒ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ กำหนดให้นายทะเบียนมีหนังสือบอกไปยังผู้ขอจดทะเบียนทุกคนว่าขอซ้ำกันให้ตกลงกันเองหรือนำคดีไปสู่ศาล ถ้านายทะเบียนไม่ได้รับแจ้งความว่าผู้ขอได้ตกลงกันแล้วหรือนำคดีไปสู่ศาลแล้วภายในสามเดือนนับแต่วันที่ได้ส่งหนังสือบอกไป ก็ให้นายทะเบียนจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซึ่งเจ้าของได้ขอมาก่อนผู้อื่น ซึ่งจะเห็นได้ว่ามาตรา ๑๗ นี้เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้นายทะเบียนมีหนังสือบอกไปยังผู้ขอจดทะเบียนทุกคนว่าขอซ้ำกันให้ตกลงกันเองหรือนำคดีไปสู่ศาลเท่านั้น จะดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ไม่ได้ ส่วนการประกาศคำขอจดทะเบียนตามมาตรา ๒๑^๓ เป็นการดำเนินการในขั้นตอนของการรับจดทะเบียน กล่าวคือ เมื่อนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นสมควรรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายใดให้นายทะเบียนประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายนั้น และเมื่อพิจารณาความในมาตรา ๒๑ ที่ว่า “เมื่อนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นสมควรรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายใด ... ฯลฯ...” แล้ว จะเห็นได้ว่า คำขอจดทะเบียนที่นายทะเบียนจะประกาศได้นั้นจะต้องเป็นคำขอที่สมควรรับจดทะเบียนเพียงคำขอเดียว ดังนั้นเมื่อนายทะเบียนได้มีหนังสือบอกไปยังผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าทุกคนว่าขอซ้ำกันให้ตกลงกันเองหรือนำคดีไปสู่ศาลแล้วนายทะเบียนจะประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ซ้ำกันนี้ยังไม่ได้ เพราะในระหว่างเวลาสามเดือนที่รอการรับแจ้งความว่าผู้ขอได้ตกลงกันแล้วหรือนำคดีไปสู่ศาลแล้วนั้น ยังไม่มีคำขอรายใดที่สมควรรับจดทะเบียนได้ จนกว่าผู้ขอทุกคนจะตกลงกันเองหรือศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ขอรายใดเป็นผู้สมควรจะได้รับการจดทะเบียน โดยเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว จึงเห็นว่าในกรณีที่ผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกันตามมาตรา ๑๗ นายทะเบียนจะประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ซ้ำกันนั้นในระหว่างรอแจ้งความการตกลงกันหรือนำคดีไปสู่ศาลยังไม่ได้

^๒ มาตรา ๑๗ ถ้ามีบุคคลหลายคนต่างคนต่างอ้างว่าเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าอันเดียวกัน หรือเกือบเหมือนกัน ใช้สำหรับสินค้าเดียวกันหรือชนิดเดียวกัน และต่างคนต่างร้องขอจดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น ๆ ท่านให้นายทะเบียนมีหนังสือส่งลงทะเบียนไปรษณีย์บอกไปยังบรรดาผู้ขอจดทะเบียนทุกคนว่าขอซ้ำกัน ให้ตกลงกันเองหรือนำคดีไปสู่ศาลภายในสามเดือนนับแต่วันที่ได้ส่งหนังสือบอกไป ถ้านายทะเบียนไม่ได้รับแจ้งความว่าผู้ขอได้ตกลงกันแล้ว หรือได้นำคดีไปสู่ศาลแล้วให้นายทะเบียนจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซึ่งตามความจริงเจ้าของได้ขอขึ้นมาก่อนผู้อื่น

ถ้าผู้ขอจดทะเบียนทุกฝ่ายได้ทำความตกลงกันก็ให้จดทะเบียนตามข้อตกลงนั้น

^๓ มาตรา ๒๑ เมื่อนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นสมควรรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายใดให้นายทะเบียนประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายนั้นตามวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

ปัญหาประการที่สองที่ว่า ถ้ามีการยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกับคำขอที่ได้ประกาศไปแล้ว นายทะเบียนควรปฏิเสธการจดทะเบียนคำขอที่ยื่นมาซ้ำกันหรือควรมีหนังสือบอกผู้ขอจดทะเบียนทุกฝ่ายให้ทำความเข้าใจกันเองหรือนำคดีไปสู่ศาล นั้นมีความเห็นว่าการราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ได้แยกขั้นตอนการขอจดทะเบียนและการรับจดทะเบียนไว้คนละหมวดกัน คือ กำหนดขั้นตอนการขอจดทะเบียนไว้ในหมวด ๓ และการรับจดทะเบียนไว้ในหมวด ๔ ดังนั้น การขอจดทะเบียนและการรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าจึงต้องดำเนินการไปตามลำดับของกระบวนการที่กฎหมายกำหนดโดยที่การประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๒๑ ซึ่งเป็นขั้นตอนของการรับจดทะเบียนตามหมวด ๔ มิใช่เป็นการดำเนินการขอจดทะเบียนตามหมวด ๓ ฉะนั้น ถ้ามีผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกับคำขอที่ได้ประกาศไปแล้ว นายทะเบียนย่อมไม่อาจปฏิบัติตามมาตรา ๑๗ กล่าวคือ มีหนังสือบอกไปยังผู้ขอจดทะเบียนทุกคนว่าขอซ้ำกันให้ตกลงกันเองหรือนำคดีไปสู่ศาลได้ เพราะไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ที่ให้นำมาตรา ๑๗ ซึ่งเป็นขั้นตอนของการขอจดทะเบียนมาใช้บังคับในกรณีที่มีการยื่นคำขอซ้ำกับคำขอที่นายทะเบียนได้ประกาศไปตามมาตรา ๒๑ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงการดำเนินการต่อจากการประกาศคำขอตามมาตรา ๒๒^๔ แล้ว จะเห็นได้ว่า เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการยื่นคำคัดค้านการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า มิใช่เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการยื่นคำขอซ้ำกันอีก ด้วยเหตุผลดังกล่าว ในกรณีที่มีผู้ยื่นคำขอจดทะเบียน

^๔ มาตรา ๒๒ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๒๑ ผู้ใดจะยื่นคำคัดค้านการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้นต่อนายทะเบียนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงก็ได้

ให้นายทะเบียนส่งสำเนาคำคัดค้านไปยังผู้ขอจดทะเบียนโดยไม่ชักช้าและภายในเก้าสิบวันนับแต่วันได้ส่งสำเนาคำคัดค้านนั้น ผู้ขอจดทะเบียนต้องยื่นคำโต้แย้งแถลงเหตุที่ตนอาศัยเป็นหลักในการขอจดทะเบียน ถ้ามิได้กระทำได้กล่าวให้ถือว่าผู้ขอจดทะเบียนละทิ้งคำขอจดทะเบียนของตน

ถ้าผู้ขอจดทะเบียนยื่นคำโต้แย้งดังที่กล่าวมาแล้วให้นายทะเบียนส่งสำเนาคำโต้แย้งนั้นไปยังผู้คัดค้านโดยไม่ชักช้า นายทะเบียนจะให้ทั้งสองฝ่ายมาแถลงการณ์ให้ฟังก่อนแล้วให้คำวินิจฉัยก็ได้

เมื่อนายทะเบียนได้ให้คำวินิจฉัยแล้ว ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของนายทะเบียน ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

(๑) จะอุทธรณ์คำวินิจฉัยต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๑๙ ทวิ ก็ได้ เมื่อได้อุทธรณ์แล้วผู้อุทธรณ์จะดำเนินคดีทางศาลในกรณีเดียวกันมิได้ หรือ

(๒) จะนำคดีไปสู่ศาล และให้แจ้งเป็นหนังสือต่อนายทะเบียนถึงการนำคดีไปสู่ศาลภายในกำหนดเวลาดังกล่าวด้วย

ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้แจ้งและแสดงหลักฐานให้นายทะเบียนทราบว่าได้นำคดีไปสู่ศาลแล้วให้นายทะเบียนรอฟังคำพิพากษาของศาล

ถ้ามิได้มีการอุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนหรือนำคดีไปสู่ศาลภายในกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว สิทธิที่จะอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า หรือนำคดีไปสู่ศาลเป็นอันสิ้นไป

เครื่องหมายการค้าซ้ำกับคำขอที่นายทะเบียนได้ประกาศไปแล้ว นายทะเบียนจึงควรปฏิเสธคำขอ
จดทะเบียนดังกล่าวเสีย

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบูรณ์
(นายอมร จันทสมบูรณ์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖